

STAAT VAN TOORN

THOMAS BOSTON

ontleend aan “De Viervoudige Staat”

Van de ELLENDE van 's mensen natuurstaat

De staat der natuur is een staat van toorn.

Iedereen in een natuurlijke, onwedergeboren staat is in een staat van toorn.

Wij worden geboren als kinderen des toorns en blijven dat, totdat wij wederom geboren worden.

Ja, zodra als wij kinderen van Adam zijn, zijn wij kinderen des toorns.

Toorn heeft zich zo ver verspreid als ooit de zonde deed.

Toorn is in stilte zinkend in uw ziel, terwijl gij uzelf zegent, en zegt dat u vrede zult hebben.

Gij hebt geen zekerder teken nodig, dat u een kind des toorns zijt, dan dat gij uzelf nog nooit als zodanig beschouwde.

Gij kunt geen kind van God zijn als u uzelf nog nooit als een kind van de duivel hebt gezien.

Gij kunt niet op de weg naar de hemel zijn, als u nog nooit gezien hebt dat gij u van nature op de brede weg naar de hel bevindt.

Gij zijt totaal onwetend van de staat waarin u zich van nature bevindt, en dus onwetend van God en van Christus, en onwetend dat u Hem nodig hebt. En hoewel gij uw onwetendheid aanziet als een beschutting tegen de toorn, verneem het uit de mond van God zelf, dat ze u verderven zal, als ze niet wordt weggenomen.

Geen uitwendige voorrechten kunnen mensen ontheffen van deze staat van toorn.

Hoewel gij leden van de kerk zijt, deelgenoten van alle kerkelijke voorrechten, hoewel gij nakomelingen zijt van godvruchtige ouders, van voorname en eerbiedwaardige families, dan zijt gij, wie u ook zijt, door uw zondige natuur erfgenamen van de hel, kinderen des toorns.

Geen belijdenis, noch vordering in een belijdenis van godsdienst, ontheft een mens, of kan een mens van deze staat van toorn ontheffen.

De nabijkomende geveinsde, en de goddeloze, zijn wat hun staat betreft gelijk, hoe zeer verschillend zij in hun levenswandel ook mogen zijn, en zij zullen gelijk zijn in hun dodelijk einde.

Die zich neigen tot hun kromme wegen, die zal de HEERE weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid.

Jonge mensen, die pas hun weg beginnen te zoeken in de wereld, behoeven geen genadeloze menigte na te volgen om zichzelf tot kinderen des toorns te maken.

Zij zijn kinderen des toorns van nature, zodat dit reeds een feit is.

Zij worden geboren als erfgenamen van de hel, en zij kunnen zichzelf waarlijk zo nog meer maken, indien zij niet terwijl zij jong zijn, van die toorn, waaronder zij geboren zijn, vlieden door een vluchten tot Jezus Christus.

Ten laatste, wat mensen nu ook door genade zijn, zij waren van nature gelijk ook de anderen. Dit mag wel een droevige overdenking zijn voor hen die van hun jeugd af gerust zijn geweest en geen veranderingen hebben gehad.

Maar wie kan ten volle de toorn van een vergramde God beschrijven? Niemand kan dat.

Toch kan er zo veel van ontdekt worden als dienen mag om mensen te overtuigen van de absolute noodzakelijkheid om uit die staat van toorn tot Jezus Christus te vluchten.

Boosheid is in de mens een drift en beweging van de ziel over een aangedaan onrecht, met een begeerte om het te wreken. Wanneer deze tot een hoogtepunt komt, en in iemands geest is vastgehecht, wordt het toorn genoemd.

Nu zijn er, strikt genomen, dergelijke driften niet in God. Zij zijn onbestaanbaar met Zijn absolute onveranderlijkheid en onafhankelijkheid.

Toorn wordt aan God toegeschreven niet ten opzichte van de hartstocht van die toorn, maar met betrekking tot de uitwerkingen ervan.

Toorn is een vuur in de ingewanden van een mens, die de mens zelf pijnigt. Er is echter in God geen verstoring. Zijn toorn hindert de oneindige rust en gelukzaligheid, die Hij in zichzelf heeft, niet in het minst. Het is een zeer zuivere en ongestoorde daad van Zijn wil, die vreselijke uitwerkingen teweegbrengt tegen de zondaar.

Het is weinig wat wij kennen van een oneindig God, maar zich voegende naar onze zwakheid, behaagt het Hem van Hemzelf tot ons te spreken naar de wijze der mensen. Laat ons daarom kennis nemen van de toorn van de mens, maar laten we in onze overweging van de toorn van God ieder ding wegnemen, dat onvolmaaktheid bewijst. Zo kunnen wij er enig inzicht van verkrijgen, hoewel zeer bekrompen.

Er is toorn in het hart van God tegen hem.

De Heere keurt hem af en heeft mishagen in hem.

Ieder natuurlijk mens ligt onder het misnoegen van God, en dat is zwaarder dan bergen van koper. Hoewel hij met zich zelf wel tevreden is, en anderen ook met hem, ziet God nochtans als verstoord op hem neer.

Zijn persoon ligt onder Gods ongenoegen. Gij haat alle werkers der ongerechtigheid (Psalm 5:6).

De zonde van een godzalig mens mishaagt God, zijn persoon blijft echter steeds begenadigd in den Geliefde.

Maar God toorn tegen de goddelozen allen dag.

Er brandt in het hart van God geduriglijk een vuur van toorn tegen hem.

Hoewel hun natuurlijke staat verguld is met een blinkende belijdenis, zijn zij echter van God verfoeid.

Hij heeft mishagen in al wat zij doen. Het is voor hen onmogelijk Gode te behagen.

Hij haat hun persoon en heeft dus geen behagen maar mishagen in hun beste werken.

Zoals mensen hun rug keren naar hen, op wie zij toornig zijn, zo is des Heeren weigering om gemeenschap met de natuurlijke mens in zijn plichten te hebben een duidelijke aanwijzing van deze toorn.

Er is Toorn in het Woord van God tegen hem.

Wanneer er toorn in het hart is, zo zoekt die een opening door de lippen.

Zo strijdt de Heere tegen de natuurlijke mens met het zwaard Zijns monds (Openb. 2:16).

Het Woord des Heeren spreekt nooit goed van hem, maar vervloekt en veroordeelt hem altijd.

Daardoor komt het dat, als hij door overtuiging ontwaakt is, het gelezen of gepredikte woord zijn schrik dikwijls doet toenemen.

1. Het veroordeelt al zijn daden, tezamen met zijn verdorven natuur. Er is niets dat hij doet, of de wet waaronder hij in het verbond der werken verkeert, verklaart dat het zonde is.

Zij is een regel van volmaakte gehoorzaamheid, waarvan hij altoos en in alle dingen afwijkt, en zo verwerpt de wet alles wat hij doet als zondig.

2. Het spreekt het vonnis over hem uit, en verkondigt Gods Vloek over hem:

Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

Laat het hem nog zo goed in de wereld gaan, het spreekt een wee van de hemel tegen hem uit.

De Bijbel is een koker, gevuld met pijlen van toorn tegen hem, gereed om in zijn ziel te worden geschoten.

De dreigementen van God in Zijn Woord hangen boven zijn hoofd als een zwarte wolk, gereed om ieder ogenblik op hem neer te storten.

Het Woord is voor de heiligen daadwerkelijk een beschutting tegen de toorn, maar het bindt de zonde van de natuurlijke mens en de toorn samen, als een zeker onderpand van zijn verderf, als hij in die staat blijft.

Zo is de mens vervuld met verschrikking in zijn ziel als zijn consciëntie wakker gemaakt is en als deze band, die door de Wet gemaakt is, wordt begrepen.

Er is toorn in de hand van God tegen de natuurlijke mens.

Hij verkeert reeds onder de zware slagen van toorn, en is onderworpen aan nog meer slagen.

Er ligt toorn op zijn lichaam.

Het is een stuk vervloekt leem, waarin de toorn doordringt krachtens het dreigement in het eerste verbond: Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.

Er is nooit een ziekte, kramp, niersteen, enz. die hem in die staat aantasten, of die bereikt hem met de verborgen prikkel van Gods verbolgenheid er in.

Het zijn allemaal koorden des doods, die vooruit gezonden worden om de gevangenen te binden.

Er ligt toorn op zijn ziel.

(1) Hij kan geen gemeenschap met God hebben: hij is onzinnig en zal voor Gods ogen niet bestaan.

Toen Adam zondigde dreef God hem uit het Paradijs. En natuurlijke mensen zijn, zoals als Adam hen achterliet, verbannen uit de genaderijke tegenwoordigheid van de Heere. Zij kunnen geen toegang tot Hem hebben in die staat. Er is oorlog tussen de hemel en hen, en zo is alle omgang afgesneden. Zij zijn zonder God in de wereld (Ef. 2:12). De zon is over hen ondergegaan, en er is niet de minste glimp van gunst uit de hemel tot hen.

(2) Hierdoor is de ziel gedwongen om weg te kwijnen in haar ongerechtigheid. De natuurlijke duisterheid van hun verstand, de afkerigheid tot het goede in hun wil, de wanorde van hun genegenheden, de ongesteldheid van hun consciëntie, en al hun natuurlijke plagen zijn op hen blijven rusten als van straf, en zo achtergebleven, vermeerderen zij dagelijks. God werpt hun een deel van het wereldse goed toe, in meerdere of mindere mate, zoals een been naar een hond geworpen wordt. Maar, helaas! Hierin blijkt zijn toorn tegen hen, dat zij geen ware genade krijgen. De Geneesheer der zielen komt en gaat hen voorbij, en geneest anderen bezijden hen, terwijl zij wegteren in hun ongerechtigheid, en dagelijks rijper worden voor het uiterste verderf.

(3) Zij liggen zelfs in dit leven bloot voor nog meer vreselijke plagen aan hun ziel.

Somtijds ontmoeten zij verdovende slagen: stille slagen van de hand van een toornig God, pijlen van toorn die geruisloos in hun ziel ingaan.

Maak het hart dezes volk vet en maak hun oren zwaar en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen. God worstelt gedurende korte tijd met hen, er komen overtuigingen in hun consciëntie, maar zij wederstreven het licht. Door een verborgen oordeel worden zij in het hoofd geraakt, zodat zij van die tijd af als het ware, levend verrotten boven de grond.

Hun harten zijn verdodigd, hun genegenheden verdord, hun consciënties verdoofd, en hun hele ziel is verzengd, buiten geworpen gelijkerwijs de rank, en is verdord.

Zij worden geslagen met gerichtelijke blindheid.

Zij sluiten hun ogen voor het licht, en worden aan de satan overgegeven, de god dezer eeuw, om nog meer verblind te worden.

Ja, God zal hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven. Zelfs de bevleete consciëntie leidt hen, zoals een vals licht aan de oever, op steenrotsen op welke zij in stukken worden gebroken. Zij verhardden zichzelf tegen God, en Hij geeft hen op, en geeft hen over aan de satan en aan hun eigen hart, waardoor zij meer en meer verhard worden.

Zij worden dikwijls overgegeven tot oneerlijke bewegingen. De teugels worden op hun nek gelegd, en zij mogen zich haasten tot allerlei buitensporigheden, waartoe hun vurige lusten hen ook maar trekken.

Somtijds ontmoeten zij in algemene overtuigingen gevoelig makende slagen, waardoor hun ziel als de berg Sinai wordt, waar niets anders gezien wordt dan vuur en rook, en niets gehoord dan de donder van Gods toorn, en het geluid van de bazuin van een gebroken wet dat steeds in kracht toeneemt.

God neemt de vuile klederen van hun zonden, waarin zij gewoon waren gerust te slapen, overdekt ze met zwavel, en steekt ze in brand rondom hun oren en zo hebben zij een hel binnen in zich.

Er ligt toorn op de genietingen van de natuurlijke mens.

Wat er ook ontbreekt in zijn huis, er is één ding dat er nooit ontbreekt:

De vloek des HEEREN is in het huis des goddelozen. Er ligt toorn op alles wat hij heeft en gebruikt. Sommige dingen vallen verkeerd voor hem uit en dat krachtens deze toorn. Andere dingen gaan volgens zijn wens en daar is ook toorn in, want het is een strik voor zijn ziel.

De voorspoed der zotten zal hen verderven (Spr. 1:32).

Deze toorn verandert zijn zegeningen in vloeken: Ik zal uw zegeningen vervloeken; ja, Ik heb ook alrede elkeen derzelve vervloekt (Mal. 2:2).

De heilige wet is een letter voor hem, die doodt.

De bediening van het Evangelie, een reuk des doods ten dode.

In het sacrament van des Heeren Avondmaal eet en drinkt hij zichzelf een oordeel.

Ja, meer dan dit alles, Christus zelf is hem een steen des aanstoots, en een rots der ergernis.

Zo volgt de toorn de natuurlijke mens zoals de schaduw het lichaam volgt.

Hij is onder de macht van de satan.

De duivel heeft hem overwonnen, zo is hij de zijne door verovering, zijn wettige gevangene.

De natuurlijke mens is alreeds veroordeeld en bevindt zich daarom onder de zware hand van hem die het geweld des doods heeft, dat is in de duivel. Hij houdt zijn gevangenen in de gevangenis van een natuurlijke staat, gebonden aan handen en voeten, beladen met menigerlei begeerlijkheden, als ketenen waarmee hij hen vasthoudt.

Gij behoeft niet, zoals zovelen doen, te roepen dat de duivel u hale, want hij heeft u reeds vast in zijn bezit, daar u een kind des toorns zijt.

De natuurlijke mens heeft geen zekerheid dat hij ook maar één ogenblik veilig is voor de toorn van God, die over hem zal komen tot het einde.

De vloek van de wet die tegen hem is afgekondigd, heeft hem reeds aan de paal vastgebonden, zodat de pijlen der gerechtigheid zijn ziel kunnen doorboren.

Al de ellende en plagen, die vloeien uit de wrekende toorn van God, kunnen in hem samenvloeien.

Zie hoe hij gezet wordt tot een doelwit voor de pijlen des toorns: God is een rechtvaardige Rechter en een God, Die allen dag toornt.

Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen en dien bereid, en heeft dodelijke wapenen voor Zich gereedgemaakt; Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers tewerkstellen.

Begeeft hij zich ter ruste, dan is er niet één belofte waar hij van weet, of van kan weten, die hem de zekerheid geeft dat hij niet in de hel is eer hij wakker wordt.

De gerechtigheid vervolgt hem, en roept om wraak over de zondaar. De wet roept de vuurkogels van haar vloeken geduriglijk over hem af.

Uitgerekte en lang op de proef gestelde lankmoedigheid is het, dat zijn leven nog in stand houdt.

Hij wandelt te midden van vijanden, die tegen hem gewapend zijn: men mag hem wel Magor Missabib noemen, schrik van rondom. Engelen, duivelen, mensen, beesten, stenen, hemel en aarde staan gereed om op een bevel van de Heere hem te verderven.

Toorn tegen hem in zijn dood.

De natuurlijke mens moet ook sterven, en de dood is een vreselijke bode voor hem.

Hij overvalt hem, gewapend met toorn, en overhandigt hem drie droevige bevelen:

De dood gebiedt hem om voor eeuwig afscheid te nemen van al de dingen in deze wereld, haar te verlaten en heen te gaan naar een andere wereld.

Ach! wat een vreselijk bevel moet dit zijn voor een kind des toorns! Hij kan geen troost van de hemel krijgen, want God is zijn vijand. Al de dingen van de wereld en de genietingen van zijn lusten, die de enige bronnen van zijn verkwikking waren, zijn in één ogenblik voor eeuwig voor hem opgedroogd.

Hij is niet voorbereid voor een andere wereld.

Hij dacht er niet aan dat hij zo spoedig zou moeten verhuizen, en als hij er al eens aan dacht, dan heeft hij alleen maar dat deel in de andere wereld voor zich verzekerd, waar hij in geboren was, en gedurende zijn gehele leven deed aangroeien, namelijk een schat van toorn.

Maar hij moet gaan, hij moet scheiden van zijn kleigod, de wereld, en wat heeft hij dan nog?

Zijn ziel kreeg nooit een glimp van licht of onderscheiden gunst van de hemel.

De toorn die in het dreigement boven zijn hoofd hing als een wolkje als eens mans hand, verduistert nu de aanblik van de gehele hemel boven hem. Als hij de aarde aanschouwt, vanwaar al zijn licht altijd kwam, dan ziet hij daar benauwdheid en duisternis en wordt hij verduisterd door angst en voortgedreven door donkerheid.

De dood beveelt ziel en lichaam om van elkaar te scheiden tot de grote dag.

Zijn ziel wordt van hem geëist.

O, wat een ellendig scheiden moet dit zijn voor een kind des toorns! Zorg werd er waarlijk aan besteed om het lichaam te voorzien van zaken, die nodig zijn voor dit leven, maar helaas!

Er werd behalve dit niets opgelegd voor een ander leven, niets om een zaad van een heerlijke opstanding te zijn.

Zoals het zondige vlees leefde, zo moet het sterven en weer opstaan, als brandstof voor het vuur van Gods toorn.

En wat de ziel betreft, de natuurlijke mens was nooit bekommerd om voor haar te zorgen.

Zij verbleef in het lichaam, dood voor God en dood voor alle zaken die waarlijk goed zijn.

Zo moet zij nu uitgedragen worden naar de kuil in de grafkieren van haar natuurstaat, want nu de dood komt moeten de metgezellen in de zonde scheiden.

De dood beveelt de ziel voor de rechterstoel van God te verschijnen, terwijl het lichaam achterblijft om naar het graf gedragen te worden: De geest keert weder tot God, Die hem gegeven heeft.

En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel. Het zou voor de zondige ziel wel goed uitkomen, als zij tegelijk met het lichaam begraven zou kunnen worden.

Dat is echter onmogelijk. Zij moet haar vonnis gaan ontvangen en zij zal opgesloten worden in de gevangenis van de hel, terwijl het vervloekte lichaam in het graf gevangen ligt tot de grote oordeelsdag.

Toorn in het algemeen oordeel.

Wanneer het einde van de wereld, dat door God bepaald is, gekomen is, dan zal de bazuin klinken en de doden zullen verrijzen.

Dan zal bij de komst van de Rechter de vermoede aarde de lichamen opgeven, de vervloekte lichamen van hen die leefden en stierven in hun natuurstaat: De zee, de dood en de hel zullen de doden geven die in hen waren. Hun ellendige lichamen en zielen zullen verenigd worden en zij zullen elk gedagvaard worden voor de rechterstoel van Christus.

Dan zullen zij dat vreselijk vonnis ontvangen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is. Daarop zullen dezen gaan in de eeuwige pijn.

Zij zullen voor eeuwig opgesloten zijn in de hel, om nooit de minste drup van verkwikking te krijgen, noch de minste verlichting van hun pijnigingen.

Daar zullen zij gestraft worden met de straf van het gemis, daar zij voor eeuwig verbannen zijn uit de tegenwoordigheid van God, Zijn engelen en heiligen.

Alle genademiddelen, alle hoop op verlossing, zullen voor eeuwig voor hun ogen zijn afgesneden.

Zij zullen niet één drup water hebben om hun tong te verkoelen.

Zij zullen gestraft worden met de straf van gevoel. Zij moeten niet alleen van God scheiden, maar zij moeten heen gaan in vuur, in eeuwigdurend vuur. Daar zal de worm, die hen zal knagen, nooit sterven. Het vuur, dat hen verzengen zal, zal nooit worden uitgeblust. God zal hen in alle eeuwigheid staande houden met de ene hand, en met de andere de volle fiolen van Zijn toorn over hen uitgieten.

Dit is de staat van toorn, waar de natuurlijke mens in leeft.

Zij liggen onder een groot deel van Gods toorn en zij zijn onderworpen aan nog meer toorn.

De hoedanigheden van die toorn.

De toorn is onwederstandelijk. Niemand kan daar voor bestaan.

Wie zal voor Uw aangezicht bestaan, van den tijd Uws toorns af?

Kan de worm of een mot zichzelf verdedigen tegen hem die van plan is ze te vertrappen?

Zo kan de mens, die een worm is, evenmin bestaan voor een toornig God.

De dwaze mens tart waarlijk praktikaal de hemel, maar de Heere opent zelfs al in deze wereld zulke sluizen van toorn over hen dat zij die met geen mogelijkheid kunnen stoppen, maar zij worden erdoor meegesleept als door een vloed. Hoe veel te meer zal dit in de hel zo zijn! De toorn is ondraaglijk.

Wat iemand niet weerstaan kan, daar zet hij zichzelf toe om dat te dragen, maar: Wie is er onder ons, die bij een verterend Vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwigen Gloed wonen kan?

Gods toorn is een gewicht dat de mensen zal doen verzinken tot in het diepste der hel!

Het is een last waaronder geen mens staande kan blijven. Een verslagen geest, wie zal dien opheffen?

De toorn is onvermijdelijk voor diegenen die onbekeerlijk op hun zondige weg willen voortgaan.

Wij mogen nu waarlijk de toorn ontvlieden door tot Jezus Christus te vluchten.

Zij die echter van Christus wegvluchten, zullen die toorn nooit kunnen ontgaan.

Waarheen zal een mens vluchten voor een wrekend God? Waar zullen zij een schuilplaats vinden?

De heuvelen willen hen niet horen. De bergen zullen doof zijn voor hun luidste roepen, wanneer zij tot hen schreeuwen om hen te verbergen van den toorn des Lams.

Het is een machtige en felle toorn.

Wie kent de sterkte Uws toorns en Uw verbolgenheid, naar dat Gij te vrezen zijt? (Psalm 90:1).

Wij zijn geneigd de toorn van een mens te vrezen, meer dan wij zouden moeten doen, maar geen mens kan zich indenken hoe vreselijk de toorn van God werkelijk is.

De kracht ervan kan nooit tot het uiterste gekend worden, aangezien deze oneindig is en strikt genomen geen uiterste heeft. Hoe heftig die ook is, óf op aarde, óf in de hel, God kan die steeds nog verder doen toenemen. Alles in God is in zijn aard allervolmaakst en daarom is geen toorn zo fel als de Zijne.

O zondaar! hoe zult u in staat zijn om die toorn te verdragen, die u zal verscheuren, die u verpletteren en vermorzelen zal.

Het is een doordringende en doorborende toorn. Het is brandende toorn en vurige verbolgenheid.

Daar is geen heviger pijn, dan pijn die door vuur veroorzaakt wordt, en er is geen vuur zo doordringend als het vuur van Gods verbolgenheid, dat brandt tot in de onderste hel. De pijlen van menselijke toorn kunnen vlees, bloed en benen doorboren, doch kunnen de ziel niet bereiken. Maar de toorn van God zal in de ziel doordringen en zo een mens in het tederste deel doorboren.

Het is bestendige toorn, die parallel loopt met het voortgaan van de mens in een onwedergeboren staat. De toorn begeleidt hem voortdurend, vanaf de baarmoeder tot het graf. Er zijn weinig dagen zo donker, of de zon komt soms even vanachter de wolken te voorschijn, maar de toorn van God is een wolk die blijft op de voorwerpen ervan: De toorn Gods blijft op hem, die niet gelooft.

De toorn is eeuwig.

O ellendige ziel! Als u niet vlucht van deze toorn tot Jezus Christus, dan had uw ellende wel een begin, maar dan zal ze nooit een einde hebben. Als de verslindende dood u geheel en al zou verzwelgen en u voor eeuwig in het graf zou vasthouden, dan zou dat vriendschap voor u betekenen.

Gij moet echter opnieuw leven en zult nooit sterven, opdat u voor eeuwig zult sterven in de handen van de levende God.

De koude dood zal de vlammen van de toorn van mensen tegen ons uitblussen, als niets anders dat doet, maar als Gods toorn gekomen is over de zondaar, dan zal de toorn nog miljoenen eeuwen nog steeds de toekomstende toorn zijn.

Al is de toorn verschrikkelijk en al is hij eeuwig, toch is hij volkomen rechtvaardig.

Het is een zuiver vuur zonder de minste rook van onrechtvaardigheid.

De zee van toorn die met de grootste felheid tegen de zondaar woedt, is klaar als kristal.

De Rechter der ganse aarde kan geen onrecht doen.

*Dan doet Uw toornig aangezicht
Hen, als een oven, roken,
Door 't heetste vuur ontstoken;
Dan wordt in 's HEEREN strafgericht,
De gloed, die hen verteert,
Met vlam op vlam vermeêrd.*

Psalm 21 : 9 berijmd

*Want onze God is een verterend vuur. Hebréeën 12:29
In Christus is God een God van Liefde*